

1a. Fuglalífið á eyjunni
við ósaboðnana.

2 blöð.

Utanvart við ósábotuana, þar sem lítil og laugurðar laxelfan og laktinnir falla til svars,
 fullir af silum og silungi liggur egi ein, allstór, ungið háum hömrum á tvo vagn, en í
 hinni aftirandi augjaplánum í sjófram, og grænum hólum og grasgöllum hún um í miðju,
 stórbólum hún og tómt hús hótum, en öll eiga ungið suddi og hvald fyrir sig, sem egiar-
 T gírdum. steggja nota til blómstæðna og jandþlá. Egi ein en þrið adsetur ymru þegla og morar
 hún af megið þeirra á vörum og sumum svo, ad nauvarit sést í heidan hinni um fyrri flög-
 andi máfumu, hún um og „þrófóstrum“. Þar mán einnig sjó jadrakann og spóo þopast á
 ánamaddinn, en húnum líkur uppi á svartri moldinni í upplögum hinni um da egi um, til flöss,
 ad vaka þungu sjáa með fálum um vagn dröfum en upplögum stórum, en jadrakannid egi
 T gírdum hann með góðri lýð, þar húnid var ekki hirt fyrri en mán þá þrástjón þurkinnu hafði stáð
 við um samam. Þetta vildi hún einnig of kinnu mán sornu hólum í ánamaddinn; hún hálp
 uppi um addinn í meðan „og hafði vara hátt“. Þar mátti hún sjá spánum ella, stóllinn deugja
 og hástilla, með málta mýg, kvæja egi af eigi um til flöss ad yta um bákum en öf og róa, með
 þar ad hafa uppi fyrir þeim hvarringar og hún, en hún ségja, þegar hún þykki laud þurkar
 oddnar of langar og stóru hafi þengist in sjó: „Áura! Áura! Áura!“ en þar vita allir
 gamlir egi um ad þýðja þad eitt á húnar máti, ad mán stóli þeir ána baka sína leggja in
 HD ána og róa, þar mán sé sálfa vinnurinn og vort um þessum þarum ad létta upp þessum sumam.
 Þóttummi, hún ad þisa hún uppi á hólum flótt og hún, hún in þarum ad hún og hún vataldi,

